

Anskuelse, der fra Først af var tilstede hos Udvalget, vandt ifflin Bestyrrelse ved en nøiere Undersøgelse af Lovudkastets Indhold, og efter at dette derfor havde været underkastet en første almindelig Behandling, henstillede Udvalget til Marineministeren, om der ikke turde være Anledning til at give flere af Marinens Officerer Leilighed til at udtale sig om Sagen og navnlig over de Straffe, der mulig maatte ønskes bragte i Forslag for Dilogsartens Vedkommende. Marineministeren gik med stor Smødelommen ind paa denne Anskuelse, og nedsatte i Overensstemmelse dermed en af Generalauditoren for Søetaten som Formand og fire Søofficerer bestaaende Kommission, idet det derhos forventedes, at denne muligt vilde kunne slutte sine Overveielser saa betimeligt, at Landsthingsudvalget vilde blive istand til at benytte dens Arbejde. Denne Forudsætning er imidlertid gaaet glippet. Samtidig med Kommissionens Virksomhed fortsatte Udvalget sit Arbejde og tilskrev, efter at have forberedt dette saa vidt, at der kunde skrives til Betænkningssagviselse, Ministeren om Sagens Stilling, idet det udbad sig Meddelelse om, hvorvidt der maatte være nogen Udset til, at Kommissionens Arbejde i nær Fremtid kunde komme Udvalget tilhænde. Ved Skrivelse fra Marineministeren af 2den Marts har imidlertid Udvalget modtaget en af Kommissionens Formand under 28de Februar afgiven Erklæring, der ikke lever meget Haab om, at Kommissionens endelige Erklæring vil havne i Duffet om en fælles Lov for Sø- og Landvæsenet. Derimod turde det efter Erklæringens Indhold være muligt, at Udvalget i Løbet af nogle Uger vilde kunne komme i Besiddelse af Kommissionens Udtalelser over de 3 første Kapitler og dermed over det vigtige Afsnit om Straffene. Hvor stærkkomment dette nu end vilde være for Udvalget, idet samme derved vilde erholde Kundskab om, hvilke særlige Straffe Udcastets Udvidelse til Søværnet efter Kommissionens Anskuelse maatte gøre Krav paa, og saaledes sættes istand til at have en mere begrundet Mening om det almindelige Standpunkt, som Kommissionen i det Hele synes at ville indtage, have vi dog, da Samlingen er skreden saa langt frem, ikke tvivlet at

burde afvente et saadant Tidspunkt, forinden vi gjorde Landsthinget bekendt med Resultaterne af vore Overveielser. Under disse Omstændigheder skulle vi naturligtvis ikke forsøge paa at foregribe de Grunde, hvorpaa Kommissionen maatte kunne støtte den Formening, at det vilde være rettest, at Søværnet erholdt en særlig Straffelov, men indtil Udvalget maatte komme til Kjendskab om disse, ser det sig ikke istand til at fravige sin Anskuelse om, at Straffeloven burde være fælles for hele Krigsmagten, eller at der i ethvert Fald ikke burde udfomme nogen Straffelov for Hæren, førend der samtidig kunde gives en tilsvarende for Søværnet. Udvalgets Overtydning herom er endog saa saa stærk, at det tror at maatte opfordre Landsthinget til at udtale, at det i saa Henseende deler Anskuelse med Udvalget, og det er derfor ifflin for det Tilfælde, at Thinget maatte være af den Formening, at Straffelovgivningen kan fremmes for Hærens Vedkommende, at Udvalget nedenfor skal drøfte Udcastets enkelte Bestemmelser og fremsætte de Forslag til Forandringer i samme, som det har fundet hensigtsmæssige.

Hvor ønskeligt det vilde have været, om Regjeringen havde set sig istand til samtidig med Udcastet at forelægge Forslag til Rettergangsløve for Hæren, og det ikke blot for den nuværende militære Retspleie i høj Grad krænger til Omændring, men fordi Straffelovens Bestemmelser om de militære Loves Virkefreds slutte sig til Loven om den militære Domsmagt, og det overhovedet ikke er muligt at danne sig en klar Anskuelse om Lovens Omraade uden Kjendskab til Reglerne for det militære Værnething, maa Udvalget dog dele Regjeringens Mening om, at allerede en ny Straffelov for Hæren vil indeholde et saa betydeligt Fremskridt, at dens Fremme ikke bør stilles i Væo efter Rettergangsløven. Udvalget skal imidlertid henstille til Regjeringen, om der ikke, selv om man tvovrigt maatte anse det for rigtigst at afvente Ordningen af den borgerlige Proceslov, forinden der foretages nogen omfattende Forandring af den militære Retspleie, maatte findes tilstrækkelig Anledning til en selvstændig Behandling af Reglerne om Værnething, ogsaa i denne